

[Hauch.]

det fra kompetente Folk. Men det synes ikke umiddelbart indlysende, at det vilde blive Følgen af denne Afstemning. Man maa nemlig erindre, at der i det foreliggende Tilfælde ikke er Tale om Bymejerierne; her er Tale om Landmejerierne. Den Konflikt, der her eventuelt kunde opstaa, vilde altsaa ikke berøre Spørgsmaalet om Byernes Forsyning med Mælk, og navnlig ikke berøre Spørgsmaalet om Forsyning af Mælk til syge, gamle og Børn og den Slags Individier inden for Samfundet, som man altid maa tænke paa, naar Tvangsforanstaltninger sættes i Værk.

Om hvad angaar Landmejerierne, vilde de jo, dersom Mejeribrugets Medhjælpere nedlagde Arbejdet, ikke været afskaaret fra at fortsætte deres Virksomhed. Der har i enkelte Tilfælde, hvad jeg meget har misbilliget, de sidste Aar været fremsat Trusler om, at man skulde benytte Landets Produktionsapparat som Kampmiddel over for den siddende Regering og ved Hjælp heraf gennemtrumfe sin Vilje over for Regeringsmagten. Jeg har altid med Styrke og Kraft vendt mig herimod og sagt, at det ikke alene var et uanvendeligt Mittel i Kampen for Landbrugets Ret, men at det ogsaa for Landbruget selv var et ganske overordentlig farligt Mittel at betjene sig af med Henblik paa Bevarelsen af vore Markeder udadtil. Der er jo heller ikke blevet gjort saadanne Forsøg, og jeg skulde egentlig tro, at de sidste Tidens Erfaringer paa mange forskellige Omraader har mindsket Muligheden for, at noget saadant sættes i Værk. Derfor mener jeg mig berettiget til at sige, at de danske Landmejerier i den foreliggende Situation sikkert vilde gøre alt, hvad der stod i deres Magt, for at opretholde deres Produktion og Afsætning, og jeg kan ikke se, at de Overenskomster, der eksisterer, forhindrer dem i at gøre dette, naar de skaffer sig brugelig Arbejdskraft og aflønner paa en Maade, som staar i Forhold til det, man i øvrigt er blevet enig om. Jeg føler mig ganske forvisset om, at det vilde være blevet gjort fra Mejeribrugets Side. Det er uberettiget at forudsætte, at Mejerierne ikke vilde sætte alle Kræfter ind her for at opretholde deres Produktion og deres Eksport. Derfor forekommer det mig, at der, naar den højtærede Statsminister føler sig utilfreds med, at Rigsdagen stadig skal beskæftige sig med disse Ting, kunde have været god Grund til i nogle Dage at se Tiden an og se, hvad der vilde ske. Det er jo dog sin egen Sag, at Rigsdagen skal træffe Afgørelse

i almindelige Aftalespørgsmaal mellem Mejerierne og de Folk, som arbejder hos dem, i Stedet for at tvinge dem til at gøre det selv.

Jeg kan ikke indse, at der i Øjeblikket foreligger en Situation, der i mindste Maade berettiger til dette voldsomme Indgreb fra Statens Side. Mejerierne vilde naturligvis fortsætte deres Arbejde, og de vilde vel ogsaa være berettigede til at gaa ud fra, at Statsmagten vilde beskytte deres Bestræbelser for at fortsætte Virksomheden, naar det ellers sker paa lovlig Maade. At man kan udmale sig den Fare, der kunde opstaa, hvis f. Eks. Transportarbejderne traadte til, er jo et helt andet Spørgsmaal. Jeg synes ikke, der er nogen Grund til at følge den Interesse, som jeg meget godt kan forstaa, at Fagforeninger og Fagforeningsledere kan have i at benytte en opstaaende Vanskelighed til at sætte Bom for andre og dermed hindre disse i at foretage noget, som maaske kunde være ubehageligt for dem. Jeg synes, den højtærede Statsminister i det foreliggende Tilfælde godt kunde have fulgt sin dybe Trang og set Tiden lidt an, set, hvordan Forholdene havde udviklet sig. Naturligvis er jeg enig med den højtærede Statsminister i, at dersom det kom dertil — hvad jeg slet ikke tror —, at vor Smørekseport kom i Fare, maatte Samfundet have en Pligt til at optræde. Men i saa Fald vilde jeg foretrække, at det skete paa en anden Maade, idet det, der her sker, maa siges at være et rent Diktat over for den ene Part i Sagen, i dette Tilfælde Mejerierne, som har stemt imod Mæglingforslaget.

Jeg vil ikke undlade at sige, at man efter min Mening er alt for forhippet paa at træffe en Afgørelse, som man i Henhold til Statsministerens egne Udtalelser er ked af. Her kunde have været en særdeles passende Lejlighed for Statsministeren til at se, om der ikke havde været en Mulighed for, at de stridende Parter selv kunde have afgjort Sagen. Det er ganske uberettiget af Statsministeren at gaa ud fra, at man fra Mejeribrugets Side ikke vilde sætte alle Sejl til, sætte alle Kræfter ind paa at gennemføre Landbrugsekseporten, ganske upaa-virket af, om Medhjælperne paa Mejerierne fandt Anledning til at strejke paa Grund af de foreliggende Uoverensstemmelser.

Vi kan for vort Vedkommende ikke medvirke til Gennemførelse af Lovforslaget i den Form, det har, og er i det hele taget af den Opfattelse, at vi maa finde en Ordning paa dette Spørgsmaal; enten maa vi hen-vise Parterne til at forliges om Sagen, eller ogsaa maa vi træffe en voldgiftsmæssig Afgørelse, for den Situation, der hersker i Øje-